

# Marius vill bli polis

**Marius är född i Rumänien 1996. Han kom till Sverige 2007 tillsammans med sin pappa. Sverige är hemma.**

Nedtecknat av Cecilia Köljing | Bild: Maja Kristin Nylander | [Prenumerera](#) | Artikel i SocialPolitik nr 4 2014

"För mig var det jättesvårt i Rumänien, för pappa också. Han kunde inte betala för skolan så jag gick bara tre månader. Jag kunde inte skriva eller räkna och sånt.

Nu går jag i skolan. Men det är svårt här också för jag har ingen lägenhet. Vi bor sju personer i en husvagn. Jag kommer hem klockan 22 och går klockan sju, för det är hemligt att jag bor där.

På eftermiddagarna går jag runt. Jag är med kompisar och sådär. Om jag har läxor så gör jag dem i skolan snabbt. Min pappa spelar dragspel på gatan. Jag försöker hjälpa honom men jag vill vara i skolan också för jag tänker på framtiden. Men jag är rädd för jag är för ung för att spela. Man måste vara 18 år. Annars tar de en till socialen.

**Det hände mig för några år sen.** Jag spelade i tio minuter sedan kom polisen och sa: 'du är för liten, du får inte spela. Vem spelar du för?' Jag svarade att jag spelar för mig själv, för att få ett bättre liv. De svarade: 'okej, vi kan hjälpa dig'. Och så tog de mig till socialen, till ett barnhem, och sa: 'du går inte härifrån.' Jag skrek: 'va, nej! Jag vill gå till min pappa, jag vill inte sitta här'. Jag grät hela tiden och fick inte ringa min pappa.

Jag satt där i tre dagar och socialen var på besök i husvagnen på Meros camping där vi bodde. Och sen sa de: 'vi har bestämt att Marius ska få komma hem nu. Det ser ju bra ut här.' Sen kom pappa och hämtade mig.

På Meros camping bodde vi i en villavagn och vi frös. Vi kunde

inte duscha. Det var många som drack alkohol och jag var rädd för dem. Jag försökte snacka med dem, men de kollade på oss och skrek: 'jävla idioter, stick härifrån, håll käften.' Men några var snälla. Vi bodde där i två år sedan kom socialen och vi fick hjälp hos några. Men efter ett år kastade de ut oss. Då bodde vi i Stenungsund ett tag. Det var jättelångt till skolan, jag vaknade klockan fyra; tre ibland.

**I nya skolan vet de inte hur jag lever,** på den gamla skolan visste de. De försökte hjälpa oss men de kunde inte. Så jag orkar inte berätta. På gymnasiet behöver du dator när du studerar. Mina kompisar frågar alltid: 'när får du din dator?' Du vet, alla som har pengar och såna grejer. Om jag berättar tänker jag att ingen kommer snacka med mig mer. De vet inte att jag är rom heller. De känner mig som rumän.

Jag har drömmar. Jag vill jobba och se till att min familj mår bra. Och jag vill att alla ska vara tillsammans. Och så vill jag bli polis. Det har jag velat sen jag var liten. Jag måste jobba hårt i skolan, på betygen och såna grejer, för jag måste ha godkänt i alla ämnen. Jag vet att jag har en bättre framtid än min pappa. Jag bor i Sverige. Sverige är bättre än Rumänien. Jag får gå i skolan och folk är snällare.

Det vi behöver nu är en lägenhet. Och så ska jag gå mer i skolan. Min pappa måste få jobb så att han kan gå till Migrationsverket och säga till. Då får vi uppehållsrätt och får stanna. Sverige är hemma för mig. Jag har varit här länge, jag var liten när jag kom. Det var här som jag fick nya tankar i huvudet. Jag öppnade mina ögon här."

cecilia[at]mogulreportage.se

*Cecilia Köljning*

**Läs mera**

[Diana är stolt rom](#) från SocialPolitik nr 4 2014.